

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. Благоевград, 05.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЕДИНАДЕСЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Ковачев

при участието на секретаря Лозена Димитрова
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Търговско дело № 20231200900003 по описа за 2023 година

съобрази следното:

Ищец в процеса е М. С. А., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. „***“ № *.

Претенциите са насочени срещу ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д..

А. Б. А., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. „***“ № **, е трето лице-помагач на ответното дружество.

В исковата молба се твърди, че на 03.06.2022 г., около 07:45 ч., на път III-189, в посока от с. Дрангово към с. Марикостиново, общ. Петрич, обл. Благоевград, е настъпил пътен инцидент, при който товарен автомобил „Пежо Експерт“, с рег. № Е **, с водач С. С., гръцки гражданин, поради недостатъчно внимание и контрол над управляваното от него МПС, е застигнал и блъснал отзад движещото се в същата посока по пътното платно ППС с животинска тяга - каруца. Последната била управлявана от А. Б. А.. С него пътувала М. С. А.. Вследствие на удара, и двамата били изхвърлени от каруцата, която била унищожена напълно в крайпътната канавка. За станалото ПТП бил съставен констативен протокол от 15.06.2022 г. Образувано било ДП № 312 от 2022 г. на РУМВР Петрич. М. пострадала тежко и била транспортирана по спешност в Югозападна болница, гр. Сандански, и хоспитализирана там за периода 03.06.2022 г. - 10.06.2022 г. След като тя била прегледана в болничното заведение, лекарите

установили вътремозъчен субкортикален кръвоизлив, субарахноидален кръвоизлив, фрактура на ляв мастоиден израстък и мозъчен оток. След изписването ѝ от лечебното заведение, М. продължила лечението и възстановяването си в домашни условия. През първите дни след инцидента тя била прикована на легло поради непосилните болки в областта на главата и невъзможността да се движи. При промяна на положението на тялото и главата, ищцата изпитвала непосилни болки и световъртеж. Това наложило пострадалата да бъде хоспитализирана втори път в болнично заведение, където била подложена на медикаментозна терапия. След изписването и въпреки проведеното лечение, тя продължила да изпитва постоянно главоболие, световъртеж и замаяност поради тежката мозъчна травма. Към настоящия момент, лечебният и възстановителният период за пострадалата тепърва предстоял. Предвид състоянието ѝ, се налагало денонощно при нея да има човек, който да следи здравословното ѝ състояние и да полага цялостни грижи за нея. Придвижването на М. било възможно само и единствено посредством помощта на близките ѝ. Поради изключително тежката травма в областта на главата, всяко изправяне на пострадалата било свързано със силно главоболие и световъртеж. Вследствие на изключително тежката мозъчна травма, към настоящия момент пострадалата страдала от загуба на памет и често извършвала некоординирани действия. Оплакувала се от невъзможност да запомни и възпроизведе информация, което я правело нервна, дори агресивна на моменти. Често била летаргична и апатична в поведението си, на моменти, при разговор с близките си, забавяла речта или спонтанно спирала да контактува без видима причина. Постоянно говорела за това, че не вижда смисъл да продължи живота си по този начин. Всеки ден за нея бил свързан с изключително силни болки и дискомфорт. Сега тя отново била приета в болнично заведение поради продължаващи оплаквания от непоносимо главоболие. Процесният пътен инцидент дал изключително тежки последици и върху психиката на пострадалата. Тя не желала да излиза от дома си от страх за това как ще бъде възприета от околните и приятелите си. Често плачела и отказвала да разговаря с близките си, оплакувала се от безсъние. Отговорността на виновния водач била застрахована при ответника. На 13.07.2022 г. ищцата предявила претенция в ответното дружество, с която изисквала да ѝ бъдат заплатени претърпените неимуществени вреди вследствие на процесния пътен инцидент. Въпреки че предвиденият в КЗ тримесечен срок за окончателно произнасяне по заведената претенция изтекъл на 13.10.2022 г., ответното дружество не заплатило застрахователно обезщетение. Това наложило настоящото сезиране на съда, като се иска осъждане на застрахователя да заплати на ищцата сумата от 100 000 лева, представляваща обезщетение за претърпените от нея болки и страдания, настъпили вследствие процесното ПТП, заедно със законната лихва, считано от датата на предявяване на поканата по реда на чл. 380 от КЗ - 13.07.2022 г., както и направените разноски, включително адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв.

В отговора на ответника се застъпва позицията, че предявените иски са неоснователни. Не били налице необходимите предпоставки за ангажиране отговорността на ответното дружество по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“. Не се оспорва съществуването на договор за такава застраховка, сключен между застрахователя и водача на автомобила, валиден към датата на настъпване на процесното ПТП. Няма доказателства за влязла в сила присъда, която да обуслови прилагането на чл. 300 от ГПК. Оспорва се механизма на настъпване на произшествието, описан в исковата молба. Получените увреждания от пострадалата не били последица на виновно поведение на водача на автомобила. Последният, не по своя вина, бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на ПТП, като не нарушил виновно правилата за движение и за него събитието било случайно. Водачът нямал техническа и професионална възможност да предотврати настъпването на инцидента. Няма доказателства, че изброените телесни наранявания и претендираните болки и страдания са в причинно-следствена връзка с твърдяното произшествие. Оспорва се пряката причинно-следствена връзка между претендираните увреждания, болки и страдания, и настъпилото на 03.06.2022 г. ПТП. Оспорва се твърдението, че в резултат на произшествието, за пострадалата възникнали всички описани в исковата молба като вид и характер вреди, както и се оспорват твърденията за тяхната продължителност и интензитет. Пострадалото лице не предприело никакви действия, с които да предотврати настъпването на вредите. В условията на евентуалност се твърди, че е налице независимо съизвършителство от страна на водача на процесното ППС с животинска тяга. От приложените по делото доказателства било видно, че същият, в нарушение на разпоредбата на чл. 167, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, нямал право да управлява ППС на мястото на настъпване на произшествието, тъй като то не било регистрирано в службата за контрол, определена от кмета на общината. В нарушение на разпоредбата на чл. 17 от Наредбата за организация и управление на движението и паркирането извън „Синя зона“ на територията на община Петрич, каруцата била без регистрационен номер и регистрационен талон. В нарушение на разпоредбата на чл. 71, ал. 1 от ЗДвП, А. управлявал ППС с животинска тяга без съответните светлини - два бели или жълти светлоотразителя отпред, два червени светлоотразителя отзад, а при движение през нощта и при намалена видимост - отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина, като светлоотразителите трябвало да са разположени симетрично от двете страни на превозното средство. Той нарушил и нормата на чл. 15, ал. 5 от ЗДвП, съгласно която водачите на превозни средства с животинска тяга могат да използват за движение разположения отдясно по посоката на движението им пътен банкет или локално платно, ако те са годни за това и ако това не пречи на другите участници в движението. В нарушение на разпоредбата на чл. 106 от ЗДвП, А. не упражнил достатъчен контрол върху ППС с животинска тяга, в частност - върху впрегнатото животно, което довело

до настъпването на процесното ПТП. Той нарушил и изискването по чл. 5 от ЗДВП да не създава опасност за живота и здравето на другите участници в движението и да не пречи на последното. А. управлявал каруцата след употреба и под влияние на алкохол и/или упойващи вещества. Ноторен факт било, че употребата на алкохол /особено в количества, обуславящи съдържание в кръвта, надвишаващо законоустановения максимум/ влияе неблагоприятно на реалната преценка на лицето за отстоянието до заобикалящите го предмети, реалното им местоположение в пространството, забавя моториката на движение на опияненото лице и т. н. В тази връзка, процентът на независимо съизвършителство от страна на водача на процесното ППС с животинска тяга бил поне 90. В условията на евентуалност се твърди наличие на съпричиняване от страна на ищцата. Пътното превозно средство с животинска тяга, на което пострадалата съзнателно се качила, не било оборудвано със задължителната светлинна сигнализация. А. се возила при водач, който управлявал превозното средство след употреба и под влияние на алкохол и/или упойващи вещества, като пострадалото лице било наясно с този факт. Ищцата не спазвала лекарските предписания, не провеждала предписаните медикаментозно лечение, хранително-двигателен режим и контролни прегледи, с което в значителна степен допринесла за интензитета и продължителността на търпените болки и страдания. Претендираното обезщетение за неимуществени вреди не било адекватно и съразмерно. То не било съобразено нито със съдебната практика, нито със социално-икономическата обстановка в страната. Искът бил недоказан и завишен по размер. Оспорва се и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва. Застрахователят не бил прекият причинител на вредата, поради което в случая била приложима разпоредбата на чл. 84, ал. 2 от ЗЗДог и за да изпадне в забава, застрахователят следвало да бъде поканен да плати. Претенция за лихва обаче била отправена за първи път едва с връчването на копие на исковата молба на ответника. В този смисъл, за дата, от която се дължи лихва за забава за претендираните неимуществени вреди, следвало да се счита датата, на която застрахователят бил уведомен за предявената претенция за лихва, а именно - 15.02.2023 г. На следващо място, на основание чл. 380, ал. 3 от КЗ, непредставянето на данни за банковата сметка от страна на претендиращото лице имало последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като в тези случаи застрахователят не дължал лихва за забава. Настоящият случай попадал в обхвата именно на тази хипотеза. Моли се за отхвърляне на предявените искове и присъждане на направените разноски.

Третото лице-помагач е съгласно с позицията на ищцовата страна.

Претенциите са редовни и допустими. Техните правни основания се съдържат в нормите на чл. 432, ал. 1 от КЗ и чл. 86, ал. 1, изр. 1 от ЗЗДог, а тези на възраженията - в разпоредбите на чл. 51, ал. 2 и чл. 52 от ЗЗДог.

Събраха се писмени доказателства. Разпитаха се свидетели. Изслушаха се заключения

на вещи лица.

Предявена е главна осъдителна претенция с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, причинени на ищцата от застрахования при ответника по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ водач. Съгласно посочената материалноправна норма, увреденият, спрямо когото застрахованият е отговорен, има право да иска пряко от застрахователя обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди. Успешното провеждане на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на делинквента изисква установяване на две групи юридически факти: от една страна, наличие на застрахователно правоотношение между ответника, в качеството на застраховател, и прекия причинител на увреждането, в качеството на застрахован, а от друга - всички елементи от сложния фактически състав на непозволеното увреждане, включващ противоправно поведение /действие или бездействие/, вреда, причинна връзка между деянието и вредата, както и вина, която, съгласно чл. 45, ал. 2 от ЗЗДог, се предполага.

В случая е съществувало валидно застрахователно правоотношение. Несъмнен е и фактът на настъпилото ПТП. Вещото лице инж. С. Д. е категорично, че причината за инцидента е от субективен характер и се изразява в неправилни действия от страна на водача на товарния автомобил, който е предприел маневра по изпреварване на каруцата, но поради недобрата му преценка на разстоянието между него и същата, е настъпил удар между предната дясна част на автомобила и лявата страна на каруцата, при което пострадалата ищца е била изхвърлена от каруцата и е паднала в крайпътната канавка. Ищцата не носи отговорност за произшествието. Вредите и причинната им връзка с противоправното деяние се установиха по безспорен начин от показанията на свидетелите Кирил Борисов и Серафим Асенов, както и от заключението на вещото лице д-р Ц. Г.. Презумпцията за вина на шофьора на товарния автомобил, закрепена в нормата на чл. 45, ал. 2 от ЗЗДог, не беше оборена. Налице са всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответното застрахователно дружество.

Според задължителните разяснения в Постановление № 4 от 23.XII.1968 г. на Пленума на ВС, понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 от ЗЗДог не е абстрактно по своя характер, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелства, при които е извършено, допълнително влошаване на състоянието на здравето, причинени морални страдания, осакатявания, загрозявания и др. Обезщетението за неимуществени вреди следва в най-пълна степен да възмезди увреденото лице, без да става източник на неоснователно обогатяване.

В случая се доказва, че ищцата е получила контузия на гръдния кош, закрыта черепно-мозъчна травма, изявена с контузия и подкожен хематом вдясно теменно, линейно

счупване на черепната кост в областта на мастоидния израстък вляво, контузия на мозъка в областта на лявата голямомозъчна хемисфера слепоочно, с излив на кръв под меките мозъчни обвивки вляво слепоочно и развит околоогнищен оток, мозъчно сътресение и разстройство на съзнанието. От заключението на д-р Г. се изясни, че по повод на диагностицираната черепно-мозъчна травма, паралелно с диагностичния процес е било стартирано и медикаментозно лечение с влИ.ия. Пострадалата е била изписана с продължаващо главоболие и световъртеж, с назначено домашно лечение с медикаменти. На 05.07.2022 г. тя отново е била хоспитализирана с оплаквания от световъртеж, залитане, замайване, несигурна походка, шум в ушите и главоболие. Тогава при нея са били констатирани световъртеж от централен произход и централен вестибуларен синдром. Приложено е било медикаментозно лечение. Д-р Г. е категоричен, че от получените травми пострадалата е търпяла болки и е страдала, като в началото тези болки са били по-интензивни и са налагали медикаментозно обезболяване. Независимо от лечението, месец след инцидента, при А. е установено настъпване на централен отоневрологичен синдром. Това е комплекс от симптоми, при които в стадии на декомпенсация се наблюдават замайване, нестабилност в изправено положение, нарушено равновесие, дисбаланс, затруднено поддържане на изправено положение, главоболие, изпотяване, преbledняване, сърцебиене, чувство на страх, гадене и повръщане. Тези симптоми са трайни и значително засягат качеството на живот на ищцата. Възстановяването ѝ може да продължи с години. Тя е обърквана, получила е амнезия за станалото с нея ПТП, има затруднения при завръщането към обичайния начин на живот и дейности, не може да се концентрира, има проблеми с абстрактното мислене и паметта, не помни минали събития и данни, не може да запомня нови, има и езикови нарушения, като трудно разбира и изговаря думите. При нея се касае и за психически нарушения и емоционални проблеми, раздразнителност, депресия, тревога, панически атаки, агресия и потиснатост. Вещото лице е констатирало и наличие на симптом на Ромберг при ищцата /при затворени очи тя залита в неопределена посока/.

От изслушаните показания на свидетеля Серафим Асенов, баща на ищцата, се установи, че тя е понесла изключително тежко увредите, които е получила от произшествието. На мястото на ПТП същата приличала на починала, не била в съзнание, течала ѝ кръв от ушите и устата. Първият ѝ престой в болница бил 10 дни. Тя дошла в съзнание чак след 1 седмица, но не разпознавала никой от околните и не комуникирала с никого. Вливали ѝ банки с медикаменти вкъщи, но положението не се оправяло и се наложило отново да я закарат в болницата, където стояла още 5 дни. М. започнала да става от леглото едва след като минали 2 месеца от катастрофата. Не можела да се обслужва сама, като за всичко ѝ помагали близките. През първите 2 месеца след катастрофата М. не можела самостоятелно да ходи до тоалетната и се наложило да ползва подлога. Съпругът ѝ готвел, пускал пералнята, чистел и обгрижвал

децата им. М. била непълноценна, не можела да се концентрира, не можела нищо сама да свърши и за всичко разчитала на мъжа си. Тя не знаела какво е станало с нея и нищо не помнела от катастрофата. Преди ПТП М. била здрава и работела, а сега не можела. Трудно ѝ било да стои на краката си. Главата не я „слушала“. Наложило се М. да пие много лекарства - над 10 вида хапчета. Сега пиела 2 вида лекарства. Не можела да стои на слънце, да се навежда и да стои права дълго време.

Показанията на бащата следва да бъдат кредитирани. По принцип гласните доказателства, щом са относими и допустими, се преценяват от съда по вътрешно убеждение, при съобразяване с евентуалната заинтересованост или предубеденост на свидетеля според правилата на чл. 172 от ГПК и съвкупно с целия доказателствен материал по делото. Вземат се предвид и всички обстоятелства, свързани с възприемането на установяваните факти: обстановката /ден, нощ, виелица, дъжд и пр./, психическото състояние на свидетеля, възрастта му към онзи момент, физиологични особености - зрение, слух, възраст, заболявания; паметово-интелектуални способности, както и обстоятелствата при възпроизвеждането - възможност за възпроизвеждане /притеснение от съда, образование, заболявания, възраст, отдалеченост във времето/ и волята на свидетеля да каже истината. При противоречие в показанията на свидетелите съдът трябва да прецени посочените обстоятелства при възприемането и възпроизвеждането по отношение на всеки поотделно, а още и дали те са възприемали осъществяването на релевантните факти едновременно или по различно време, дали впечатленията им са спорадични или системни, доколко показанията са подкрепени или отречени от останалите събрани по делото доказателства. При оценката на разказаното от тях следва да се изхожда от: а/ степента му на съответствие с безспорните доказателства по делото, б/ степента на обосноваване, в/ степента на разностранност и г/ степента на автентичност /„Разпит на свидетели в гражданското производство“ от Цеко Цеков, „Сиела“, София, 1997 г., стр. 48/. Законодателят е създал едно предположение относно посочените в хипотезата на чл. 172 от ГПК лица за възможна тяхна заинтересованост от изхода на делото. Съдът, поради това, е длъжен да извърши преценка на тяхната обективност и доколко поведението на свидетеля и данните по делото изключват заинтересоваността да е повлияла на достоверността на показанията му /Решение № 79 от 12.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 3244/2016 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева/. В настоящия казус свидетелските показания на бащата на ищцата не са противоречиви, а и не са оборени. Нормата на чл. 172 от ГПК не забранява кредитирането на подобни показания, а предвижда преценката им да става в съответствие с останалите доказателства по делото, като от тях в случая показанията не са опровергнати /в този смисъл е и Решение № 639 от 02.07.2009 г. на ВКС по гр. д. № 2398/2008 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Бонка Дечева/. Не могат да се игнорират свидетелски показания само защото изхождат от близък или роднина /Решение № 428 от 15.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 843/2009 г., I г. о., ГК, докладчик

съдията Бонка Дечева/. Съгласно Решение № 457 от 06.08.2010 г. на ВКС по гр. д. № 477/2009 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Дияна Ценева, роднинската връзка на свидетеля със страната, която го е посочила, сама по себе си не е основание показанията на този свидетел да се считат недостоверни. Не съществува забрана да бъдат разпитани заинтересовани свидетели и въз основа на техните показания да бъдат приети за установени факти, които ползват довелата ги страна /Решение № 34 от 22.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 4657/2015 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Бонка Дечева, и Решение № 338 от 20.11.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1269/2012 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева/. В случая съобщеното от свидетеля Серафим Асенов следва да се приеме за характеризиращо се с висока степен на достоверност, защото не противоречи на никой от останалите елементи на доказателствената съвкупност. Разказаното от него е и вътрешно хармонично, последователно и изчерпателно /водещи критерии за оценка на свидетелските показания според „Разпит на свидетели в гражданското производство“ от Цеко Цеков, „Сиела“, София, 1997 г., стр. 55/. Показанията му не оставят съмнение, че той е бил очевидец на това, което обрисова, и има необходимите пълни, преки и непосредствени впечатления от него. Не са налице основания за некредитиране на разказаното от този свидетел.

Съобразявайки горното и отчитайки: а/ тежестта на травмите, засегнали изключително важна част на тялото на пострадалата - черепа, причинявайки ѝ сложни счупвания и тъканни увреждания; б/ болките и страданията, причинени от нараняванията; в/ начина, по който са причинени - неочаквано и при утежнени обстоятелства /каруцата е връхлетяна от автомобила изневиделица и само щастлива случайност е, че ищцата не е получила още по-тежки травми и не е загинала/; г/ продължителния възстановителен процес, който все още не е приключил; д/ прогнозата за оздравяване, която не е съвсем сигурна; е/ затрудненията в нормалното придвижване и обслужване на ищцата, вследствие на които за продължителен период от време ѝ се е наложило да ползва чужда грижа и помощ; ж/ негативното отражение на случилото се върху емоционалната стабилност на пострадалата; и з/ трайната отрицателна промяна в живота ѝ, както и вземайки предвид общественно-икономическата обстановка в страната към момента на деликта, съдът смята, че на ищцата се следва справедливо обезщетение в размер на 80 000 лева.

Не е налице твърдяното от ответника независимо съизвършителство от страна на водача на процесното ППС с животинска тяга. Каруцата е надлежно регистрирана в Община Петрич. Тя е имала всички необходими стопове и светлоотразители, видно от необорените показания на свидетеля Кирил Борисов. Не се събраха данни и/или доказателства, които да сочат, че от страна на водача на каруцата са били нарушени нормите на чл. 5, чл. 15, ал. 5 и чл. 106 от ЗДвП, както и че същият е управлявал превозното средство след употреба и под влияние на алкохол и/или упойващи вещества.

Ответникът е направил и възражение за съпричиняване от страна на ищцата. В практиката на ВКС неотклонно се приема, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗДог, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат със свое противоправно поведение, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно /Решение № 50072 от 01.11.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4101/2021 г., II г. о., ГК, докладчик съдията Гургана Никова/. В такава насока разсъждава и правната доктрина - „Обезщетение за неимуществени /морални/ вреди в България“ от Стоян Ставру, „Сиела“, София, 2020 г., стр. 149-150. В случая се установи, че ищцата не е нарушила разпоредби на ЗДвП. Няма данни обаче същата стриктно да е спазвала предписания й режим на лечение и да е провеждала необходимите терапии и рехабилитации, с което по същество е допринесла за побавното протичане на оздравителния процес, поради което и съдът определя 10 % съпричиняване от нейна страна, или, в крайна сметка, на А. трябва да се присъдят 72 000 лева.

Претенцията за законна лихва се явява основателна. Както се разяснява по този повод в Решение № 50040 от 30.05.2023 г. на ВКС по т. д. № 790/2022 г., II т. о., ТК, докладчик съдията И. А., в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, лихвите за забава се включват в застрахователното обезщетение по силата на нормата на чл. 429, ал. 2, т. 2 от КЗ, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 от КЗ, като това са тези лихви, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ, или датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице, или датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. След предявяване на претенцията по чл. 498 от КЗ, за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 от КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава - чл. 497, ал. 1, т. 1 и 2 от КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 от КЗ. В практиката на ВКС трайно се застъпва, че застрахователят следва да покрие, спрямо увреденото лице, отговорността на делинквентата за дължимата лихва за забава от датата на уведомяването си от застрахования за настъпването на застрахователното събитие, или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователната претенция от увреденото лице - която от тези дати е най-ранна, като след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 от КЗ и при липса на произнасяне и плащане на обезщетение от застрахователя, същият дължи

законната лихва върху обезщетението за собствената си забава. В казуса застрахователят е бил сезиран от адвокат на пострадалата с претенция за заплащане на обезщетение на 13.07.2022 г. и не се е произнесъл по същата, поради което дължи лихвата от посочената дата.

Предвид изхода на спора и частичната неоснователност на иска за неимуществени вреди, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, на застрахователя трябва да бъде присъдена съответната част от направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение - 2906,40 лв., и възнаграждения на вещи лица - 280 лева. Възнаграждението на адвокат Х. не е прекомерно и е уговорено точно съгласно приложимите норми на Наредба № 1 от 09.07.2004 г.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът, от своя страна, следва да преведе по сметка на съда държавна такса от 2880 лева и възнаграждения на експерти от 720 лева, както и да заплати на адвокат И. Я., на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв, възнаграждение в размер на 6410 лева, изчислено съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. и уважения размер на иска.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д., да заплати на М. С. А., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. „***“ № *, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, сумата от 72 000 /седемдесет и две хиляди/ лева, съставляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди - болки и страдания, от получените травми в резултат на ПТП, станало на 03.06.2022 г., около 07:45 ч., на път III-189, в посока от с. Дрангово към с. Марикостиново, общ. Петрич, обл. Благоевград, заедно със законната лихва, считано от 13.07.2022 г. до окончателното изплащане, и **ОТХВЪРЛЯ** иска за присъждане на обезщетение за разликата между уважените 72 000 лева и претендираните 100 000 лева.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д., да заплати на адвокат И. Е. Я., БАК, ЕГН *****, кантора гр. П., ул. „***“ № *, на основание чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от ЗАдв, възнаграждение в размер на 6410 /шест хиляди четиристотин и десет/ лева.

ОСЪЖДА М. С. А., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. „***“ № *, да заплати на ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д., на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, съответната част от

направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение - 2906,40 лв. /две хиляди деветстотин и шест лева и четиридесет стотинки/, и възнаграждения на вещи лица - 280 /двеста и осемдесет/ лева.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д., на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, да преведе по съответната банкова сметка на Окръжен съд Благоевград, в полза на бюджета на съдебната власт, държавна такса от 2880 /две хиляди осемстотин и осемдесет/ лева и възнаграждения на експерти от 720 /седемстотин и двадесет/ лева.

Решението е постановено при участието на А. Б. А., ЕГН *****, адрес гр. П., ул. „**“ № *, като трето лице-помагач на ЗАД „ОЗК - Застраховане“, ЕИК 121265177, седалище и адрес на управление гр. София, район „Възраждане“, ж. к. „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, представлявано от А. П. Л. и Р. К. Д..

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван от тях в двуседмичен срок, считано от връчването, пред Апелативен съд София, с въззивна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____